

Inför masstart några gånger per dag i Öppen maraton

Jo, jag kom i mål på alla etapper. Detta trots att min orienteringsträning inför O-Ringen inskränkte sig till en (!) gång, två timmar på torsdagen veckan innan. Att nämna den korta tid som jag försökte att få de andra att hitta rätt i Camp Molloy i Australien går också, men gör ingen skillnad.

Däremot tränar jag fem-sex dagar i veckan, i huvudsak med att springa eller cykla, ofta i skogen. Otränad är jag inte, men ovan vid karta och kompass.

Då alla vet att övning ger färdighet var det min lott att ta O-Ringen som orienteringsträning.

Borde upplevas av alla som vilar på baksidan

Det är fascinerande, imponerande och storslaget med så många friskvårdare på samma plats och med samma grundsyn på livet. Manifestationer som dessa borde upplevas på plats av alla överviktiga och orörliga som har baken som sin favoritkroppsdelen.

Deltagarna bodde mestadels i tält och husvagnar längs Hisingens älvstrand. Underlaget var rivningstomter och parkeringsplatser. Det såg väl inte så roligt ut!

Själv bodde jag hela veckan i centralortens hjärta, Hotell 11. Det var perfekt med sekretariat, mässa, försäljning och mat inom kastavstånd.

Något längre till bussningen ut till de olika etapperna. Men som det fungerade! Bussarna gick från centralorten med jämna mellanrum och med vakter som höll ordning och reda på de snabba köerna.

Det som imponerade allra mest var att det stod militärpolis i varje korsning. De stoppade all övrig trafik när vi kom susande, i en storstad som Göteborg. Imponerande!

Partille-etappen (56:a)

Trots att Daniel Sols (övningskamrat) påtalat att jag hela tiden skulle ha tummen där jag varit senast på kartan, blev det lite för sällan jag checkade av. Det blev lite för långa löpningar och för lite kartläsning i början. Höll mig hela tiden på stigar och vägar, men kom lite för långt för det mesta.

Orienteringen kan väl beskrivas som lite "fram och tillbaka". Sprang ofta stora omvägar för att inte komma bort. Måste tillstå att jag en gång frågade vid en vätskekontroll var jag var – lite för långt fram som vanligt.

Upptäckte under dagens etapp att orientering är en materialsport. Specialglasögon, tumgreppskompass, definitionsfodral och dubba orienteringsskor är ett måste, speciellt när det regnar.

Sa jag specialglasögon? Det hade behövts, då min syn inte är perfekt. Närsynen brister som hos de flesta äldre gentleman, men allt vackert ser jag knivskarpt på långt håll. Glasögon räcker inte, i så fall en (!) lins enligt en "expert" jag talade med. Det får bli nästa gång – om det blir någon... Tid och placering på etappen blev därefter.

Kungälv-etappen (69:a)

I Fontin-parken har jag sprungit bra förr utan kompass – det gäller fortfarande. Känner mig något säkrare med orienteringen, men det är samma typ av vägval och samma tidsslöseri hela vägen. Dessutom tycker jag det är för många kontroller och för många vilsna barn i skogen. Vilka springer i öppen maraton som jag själv?

Börjar längta till morgondagen, då det blir hemmaplan.

Lennart "Rosa Pantern" Hansson är en välkänd profil på stads- och terränglopp, framförallt tack vare sin alltid lika uppseendeväckande klädsel. Vid O-Ringen i somras deltog han för första gången i klassen Öppen maraton, och har efter det funderat en del kring upplägget av klassen. Synpunkter som kan vara tänkbara för "oss" som alltid finns på orienteringstävlingar och inte alltid ser de problemställningar som en nybörjare på en orienteringstävling upplever.

Skatås-etappen (78:a)

Äntligen på hemmaplan. Här gäller det att konstatera var kontrollen är och sedan springa dit.

Getryggen först, denna sida. Det gick ju fort hit. Var är den nu då? Det var väldigt vad många kontroller som ligger runt omkring här, var är min då? Var är den? Ja så höll det på ett bra tag innan jag fick klart för mig att kontrollen var på andra sidan Getryggen. Det tog tid att fatta det ska ni tro.

Nästan uppgiven lunkade jag vidare utan mankemang. Kollade var kontrollen låg och sprang dit. Uppe vid Brudaremossen gjorde jag samma fatala miss igen. Kontrollen låg inte på andra sidan Skidbacken – utan på denna. Det kostar tid och ork att springa fel igen. Trött och besviken kom jag i mål bland de sista på min hemmaplan, där jag känner till varenda stig sedan 20 år tillbaka.

Man skäms!

Torslanda-etappen (75:a)

Kort men stenig bana. Varje dag har jag haft olika tävlingsdräkter, men idag tänkte jag; snabbuthållig. Helt svartklädd, med svart hud och sandaler, precis som en äkta kenyan. Det väckte uppseende i skogen, men jag kan avslöja att det inte räcker med att vara svart. Snabba kenyaner tränar oerhört hårt, det är tur att de inte kan orientera – ännu.

Jag hade inga problem att hitta kontrollerna bland stenarna, det var många djupa skrevor, men sandalerna fungerade tillfredställande. Jag är inte bättre!

Lindome-etappen (42:a)

Min andra hemmaplan, då jag bor i Hällesåker och jobbar i Kungsbacka. Springer ofta mellan hem och arbetsplats och då blir det ofta genom Bunketorp.

Taktiken för sista dagen var att följa med noggrant på kartan, men att försöka gena vid enklare passager. Det lyckades bra vid ett par tillfällen. Det var många långa vägar, stigar trots allt. Idag fick jag tillbaka lite av det jag lärt mig under veckan. Träning ger färdighet! Mitt bästa dagsresultat och det var hur säkert som helst. Veckans resultat blev till slut 67:a av cirka 130 startande.

Inför tre-fyra dagliga masstarter

Vad tyckte jag om detta då? Jag tänkte skriva lite om hur jag som "utifrån" kommande upplevde O-Ringen och Öppen maraton.

Poängen med att springa vanliga löpartävlingar är att man ser och kämpar direkt med "motståndarna". Nackdelen med orientering är att man inte har en aning om vilka man möter. För att avhjälpa det vore det perfekt med tre-fyra dagliga masstarter vid till exempel varje hel timme de fyra första dagarna. Jaktstarten sista dagen enligt startlista precis som nu. Problemet var bara att det aldrig kom upp någon starttid på anslagstavlor, många blev försenade!

Banläggarna har gjort ett fantastiskt jobb, variation och fantasi vid kontrollernas placering. Läger man ihop de olika dagsetapperna blev det nästan 45 kilometer. Fågelvägen skulle löpveckan varit ett maraton.

Första dagen tänkte jag: "Men tar aldrig kontrollerna slut". Tio kontroller per etapp tycker jag vore lämpligt, inte upp mot 20 som det nu var.

Så här gör jag-information eller en fadder

- Öppnare attityd, inte bara föreningskoncentration, där de som inte är inne i "systemet" blir lite utfrysade. Utan flagga – ingen gemenskap. Sista dagen träffade jag Lunds OK. Deras tävlingsdräkt hade inslag av rosa och de tyckte "min dräkt" var fräck så de fick överta den chockrosa varianten.

- Försäljning av orienteringsprylar på öppna marknaden så att orienteringen blir öppnare mot allmänheten. Det är nästan omöjligt att köpa terrängskor om du inte tävlar i orientering.

- Har du aldrig sprungit en orienteringstävling är det omöjligt att fatta hur man gör. Riktig inskolning med en stor skylt "så här gör jag" eller en fadder vid direktanmälningsklasserna.

- I mina specialsyddas orienteringskläder gick, gick och gick jag till start, varje dag. Nybörjare som vill prova på måste ha närmare till startplatserna. Ska man springa tre-fyra kilometer ska man inte gå flera kilometer innan.

- Om någon ska ta orientering på allvar så måste antalet klasser minska drastiskt. Det går inte att publicera 120 klassegrare. Alla vanliga löpartävlingar som haft fullständig klassindelning har försvunnit. Kvar är de som har en distans och en klass.

- Superelitklasserna måste vara ensamma i skogen och ensamma på upploppet för att få fokuseringen på de bästa. Som det nu är är det alldeles för många på upploppet samtidigt, noll koll för publik (om de alls kommer).

- O-Ringen är den stora årliga presspubliceringen, då måste de som skriver förstå vad som händer, även om de inte är gamla "orienteringsbarn".

Detta var en fantastisk upplevelse men om jag dyker upp i Skillingaryd får tiden utvisa.

"Mossa, mossa" på er alla orienterare!

Döda fiskar flyter med strömmen – levande simmar emot.